

Като лежалъ веднажъ на брѣга на единъ ручей и отъ нѣмане какво да прави, разглеждалъ незабравки забелязалъ малки петна въ дълбочината на цвѣта, на редени въ кръгъ. Той разкъсалъ цвѣта и видѣлъ, че тѣзи петънца. . .

Ами че тѣ посочватъ пѣтя къмъ жлезитѣ съ сладкъ сокъ! — извикалъ Шпренгелъ.

Чудно нѣщо! Цвѣтътъ като че ли показвалъ на насѣкомитѣ пѣтя къмъ онѣзи мѣста, гдето е сладкиятъ сокъ. Цвѣтътъ, като че ли се грижелъ за насѣкомитѣ!

Шпренгелъ знаелъ добре отъ свой опитъ, че никой никому даромъ нищо не прави. Ако цвѣтътъ се толкова „грижи“ за насѣкомитѣ, за да ги улесни, то трѣбва сжщо така и насѣкомитѣ да направятъ нѣщо за цвѣта — и тѣ трѣбва да му се отплатятъ за тѣзи грижи.

— Не може да бжде, това да е само току-така — си разсждавалъ Шпренгелъ. — Азъ трѣбва да разкрия тази тайна!

Той се увлѣкълъ толкова много въ тайната на цвѣта, че решилъ да напустне службата си. Не могълъ той, наистина, и да наблюдава цвѣтоветѣ, и да слуша какъ ученицитѣ скланятъ и спрѣгатъ, какъ превеждатъ Цезаря и Хорация. Шпренгелъ си подалъ оставката и решилъ да преподава частни уроци, за да се издържа. — Малко ми е потрѣбно — утешавалъ се самъ, като не виждалъ, че общата му искать поправка, а шапката му не прилича вече на шапка.

Върболика